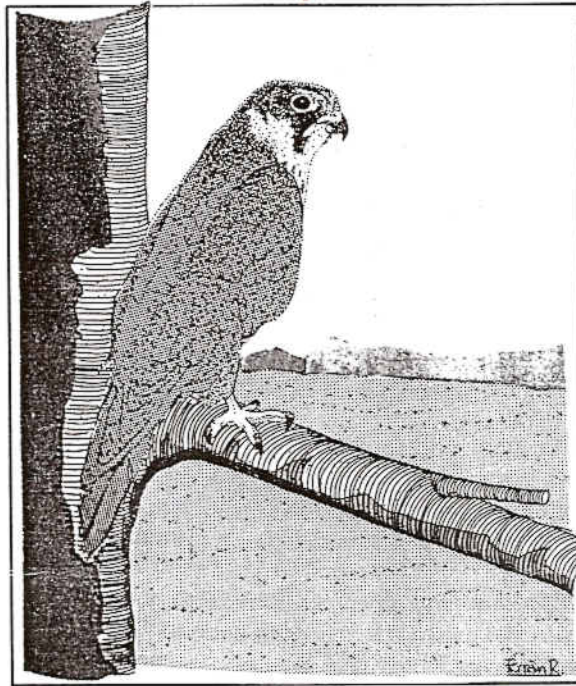

Karen

Em dic Karen. Tinc vuit anys. Aquest matí, la meua mare m'ha dit que el papà ha hagut de fer un viatge molt llarg. També m'ha explicat que passaré molts anys fins que el torni a veure. No se m'ha acomiadat, i això no m'agrada. Abans de dormir, de costum, em fa un petó i em diu: "fins demà, nena". Aleshores intento abraçar-lo però em costa, perquè el papà té una panxa com un ós. Ara hauré d'esperar...

No sé el que farem si el papà ha marxat tan lluny. Segur que anirem amunt i avall, d'un cantó a l'altre: a París, a Tarragona, a València, a Tolosa. Ah! Tolosa em plau. Visc amb l'àvia. Vaig a l'escola. Jugo amb altres amics i amigues. Però això dels viatges em posa nerviosa: sempre amb la motxilla al coll, amb el Donald al damunt. El Donald és el meu peluix preferit i això que en tinc molts, perquè el papà quan torna a casa després de cada viatge, me'n porta un. En tinc de tots els llocs que el papà coneix, però, com el Donald, cap. No sé, el trobo diferent, com més tendre, més afectuós, gens posat. Sóc feliç amb l'àvia i la mare, però, amb el pare, més. (...)

Antoni Morell
Karen, nena de la llum
Materials d'Edició.
Terrassa, 1996

Il·lustració del llibre "Alas dels ocells nificants de Catalunya i Andorra"

El pi del llamp

Jordi Dalmau i Ausàs

A molts ocells rapinyaires els agrada observar la vida des del seu punt de guaita. Poden estar-s'hi llargues estones sense moure's. Només giren el cap per fitar un moixó que

s'envola o un ratolí que corre a amagar-se al cau. Però més que limitar-se a observar la vida, la controlen, per si poden enxampar algun animaló que els ompli l'estómac.

Estimo en tu...

*Estimo en tu,
àngel d'amor,
aquesta terra
sempre batuda
pel vent advers,
però mai vençuda.*

*Estimo el llamp
i estimo el clam
de la muntanya
sempre desperta,
i els arbres vius,
i els camps llaurats,
i els seus ramats
tant pel solà
com per l'obaga.*

*Estimo els rius,
també la plana,
també aquest mar
que ens acompanya.*

*Estimo en tu,
àngel d'amor,
aquesta gent,
tot el seu viure
i el seu lluitar
per la collita,
tan esperada,
d'un nou demà.*

Josep Grau i Colell

Anant de la Seu a Adraén trobem el coll de la Traba, allà on s'agafa el camí per anar a coll de Creus, que és vermell com la sang, i, més enllà, el llogarret abandonat de Banyeres, que es va cremar de manera misteriosa. Des del mirador que hi ha abans del coll, el Boumort a ponent i la Carbassa a llevant posen les fites del paisatge pirinenc que s'albira. Els boscos de la Traba són de pi roig. Alguns arbres tenen vesc i uns quants estan escapçats pels llamps. En un d'aquests, de maig a setembre, un falcó mostatxut esguarda la vall que s'enfosa cap a Ca l'Antona en direcció a la Seu. Des de la seva miranda resseca veu passar els cotxes que circulen per la carretera serpentejant i el Ramonillo de Tuixén que, amb el seu camió, cada dia fa el trajecte Tuixén-la Seu-Tuixén. Les llaunes de la llet que baixava a diari reposen a les eres perquè gairebé no es muny, a la vall de la Vansa, i ara porta gent a mercat, al metge o a l'estació d'autobusos de la Seu. El que més li agrada de mirar al falconet són els estols d'orenetes juganeres que, en arribar la tardor, viatjaran cap al sud. Ell les seguirà sense treva ni descans, mogut pel seu instint predador, acomplint fidelment el paper que la vida li ha encomanat. El coll de Creus li cau a prop i s'hi arriba sovint a encaçar falciots. Sovint l'acompanya la seva parella, que no és tan àgil però els cansa perquè ell acabi capturant-los d'una destra revolada. De vegades erren i se'n tornen al pi del llamp amb les urpes tancades, xisclant no se sap ben bé si d'enúig per haver fallat o d'emoció per haver estat a punt d'enxampar un ocell tan veloç. Quan s'hi aturen tornen a cridar, esverats per l'escampadissa de plomes que hi ha al terra de la seva talaia, que és el rastre inequívoc de tan experimentat caçador d'ocells, De sobte miren el cel. S'envolen. Una oreneta que passa.